

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 15 grudnia 2014 r.

Poz. 5304

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 446/14 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 16 września 2014 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie

Sędzia WSA Maciej Guziński (sprawozdawca)
Sędzia WSA Magdalena Jankowska-Szostak
Sędzia WSA Bogumiła Kalinowska

Protokolant

starszy sekretarz sądowy Monika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 16 września 2014 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Gminy Głogów

z dnia 29 marca 2012 r. nr XVII/93/2012

w przedmiocie regulaminów korzystania z obiektów sportowych gminy Głogów

w zakresie:

pkt 1 we fragmencie „i administrowany jest przez Urząd Gminy Głogów z siedzibą

w Głogowie przy ul. Słodowej 2b”, załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały

oraz pkt 2 we fragmencie „i administrowany jest przez Urząd Gminy Głogów z siedzibą

w Głogowie przy ul. Słodowej 2 b” załącznika nr 2 do zaskarżonej uchwały

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w opisaney wyżej części i orzeka, że w tym zakresie uchwała nie podlega wykonaniu do dnia prawomocności wyroku.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski zaskarżył do tutejszego Sądu następujące zapisy, figurujące w załączniku nr 1 (Regulamin korzystania z kompleksu sportowego „Moje Boisko – Orlik 2012” przy Szkole Podstawowej w Serbach) i w załączniku nr 2 (Regulamin korzystania z boisk sportowych Gminy Głogów) do uchwały opisanej w sentencji niniejszego wyroku:

1. punkty 1 obu załączników (jedynie we fragmentach: „*i administrowany jest przez Urząd Gminy Głogów z siedzibą w Głogowie przy ul. Słodowej 2b*”) – zarzucając, iż zostały one podjęte z naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym i z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o gospodarce komunalnej;

2. punkty: 5 i 31 załącznika nr 1 oraz punkt 16 załącznika nr 2 – jako że naruszają one przepisy art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 7 i 94 Konstytucji RP;

3. punkty: 22 i 26 załącznika nr 1 oraz punkty: 3, 10 i 13 załącznika nr 2 – ponieważ zostały uchwalone z naruszeniem art. 429 i 430 kodeksu cywilnego, a także art. 7 Konstytucji RP;

4. punkt 30 załącznika nr 1 i punkt 14 załącznika nr 2 – jako wydanych z naruszeniem art. 229 pkt 3 i art. 242 § 1 k.p.a.,

wnosząc o stwierdzenie nieważności zakwestionowanych przepisów regulaminowych.

W uzasadnieniu skargi organ nadzoru starał się wykazać, że część wymienionych rozwiązań, przyjętych w obu Regulaminach, nie znajduje uzasadnienia w normie kompetencyjnej upoważniającej do podjęcia przedmiotowej uchwały, bądź przekracza to upoważnienie. Inne, zakwestionowane zapisy załączników znalazły już z kolei wcześniej swoje odzwierciedlenie w aktach prawnych rangi ustawowej (w kodeksie cywilnym, w ustawie o sporcie, w kodeksie postępowania administracyjnego lub w ustawodawstwie karnym). Zapisy te mogą powodować wątpliwości co do możliwości ich praktycznego wykorzystania, a niektóre są po prostu sprzeczne ze wspomnianymi regulacjami ustawowymi.

Zdaniem Wojewody, wadliwość pierwszych punktów obu Regulaminów – w części wskazującej podmiot administrujący obiektami sportowymi, których dotyczą – polega natomiast na nieuprawnionym, imiennym wskazaniu tychże podmiotów, zamiast ewentualnego określenia form prowadzenia gospodarki komunalnej (np. przez osobę fizyczną, czy też przez gminną jednostkę organizacyjną).

W odpowiedzi strona przeciwna wniosła o oddalenie skargi, uznając zarzuty stawiane przez organ nadzoru za niezasadne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny rozpoznając sprawę w wyroku z dnia 4 października 2012 r. (sygn. Akt. III SA/Wr 353/12:

I. stwierdza nieważność pkt 5, pkt 22, pkt 26, pkt 30 i pkt 31 załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały;

II. stwierdza nieważność pkt 3, pkt 10, pkt 13, pkt 14 i pkt 16 załącznika nr 2 zaskarżonej uchwały;

III. dalej idącą skargę oddalił.

W uzasadnieniu tego wyroku wskazano, że powyższa uchwała została podjęta na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz., 1591 ze zm.), powoływanej w dalszych rozważaniach jako „u.s.g.”. Przepis ten stanowi normatywną podstawę do wydawania przez organy stanowiące gmin przepisów prawa miejscowego „w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów użyteczności publicznej”. W jego hipotezie mieści się więc niewątpliwie ustalenie zasad i trybu korzystania z boisk gminnych.

Wskazano jednocześnie, że organy samorządu terytorialnego zostały umocowane do wydawania aktów prawa miejscowego (obowiązujących na obszarze działania tych organów), jednak tylko „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie” (art. 94 Konstytucji).

W tym kontekście podniesiono dalej w uzasadnieniu wyroku, że uzasadniony jest zarzut bezprawnego nałożenia obowiązku ubezpieczenia i posiadania aktualnych badań lekarskich przez wszystkie osoby korzystające z „Mojego Boiska – Orlik 2012” (pkt 5 załącznika nr 1), choć Sąd nie podziela w całej rozciągłości argumentacji organu nadzoru, która zarzut ten miałaby rzekomo wspierać. Trzeba mieć bowiem na uwadze to, że z rekreacyjnych urządzeń gminnych korzystać mogą – najogólniej – dwie podstawowe kategorie użytkowników: zawodnicy (w tym ci, którzy są zrzeszeni formalnie w klubach sportowych) oraz inni użytkownicy (dzieci, ich opiekunowie, starsze osoby nie będące jednak zawodnikami i t.p.). Dokonany podział (znajdujący zresztą swoje formalne odzwierciedlenie w pkt 2 lit. „c” załącznika nr 1 oraz w pkt 5 załącznika nr 2 do uchwały) ma istotne znaczenie w związku z argumentem organu nadzoru, iż kwestia ubezpieczenia i posiadania aktualnych badań lekarskich została już uregulowana w art. 37 i 38 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 ze zm.), w związku z czym ponowne nałożenie takiej powinności w akcie typu regu-

laminowego jest niedopuszczalne. Uszło jednak uwagi autora skargi, że art. 37 i 38 tej ustawy dotyczą wyłącznie „zawodników uczestniczących we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy”, a art. 38 – ponadto – „zawodników kadry narodowej”. Argument o niedopuszczalności powtarzania w aktach prawa miejscowego zasad przyjętych wcześniej w prawodawstwie powszechnym nie może natomiast – sam w sobie – przesądzać o bezprawności nałożenia powinności przeprowadzenia badań lekarski i ubezpieczenia przez pozostałe kategorie użytkowników. Należy się jednak zgodzić z kolejnym, trafnym już spostrzeżeniem Wojewody, w myśl którego brak jest jakiegokolwiek podstawy normatywnej do obarczania tych ostatnich podmiotów (nie będących ani zawodnikami, ani kadrowiczami) analizowanym obowiązkiem. Można dodać, że ustanawiając powinność zadekretowaną w pkt 5 załącznika nr 1, organ stanowiący gminy ewidentnie przekroczył zakres swoich kompetencji, ograniczając przy okazji zakres konstytucyjnie chronionych swobód obywatelskich.

Nieuprawnione są również postanowienia przyjęte w pkt 22 („Użytkownicy korzystają z boisk na własną odpowiedzialność i odpowiadają materialnie za szkody na zasadach określonych w odrębnych przepisach”) i w pkt 26 („Za rzeczy pozostawione w szatni i na boiskach administrator obiektu nie ponosi odpowiedzialności”) załącznika nr 1, a także w pkt 10 („Osoby niszczące sprzęt i urządzenia boiska bądź ich opiekunowie prawni ponoszą odpowiedzialność materialną za zniszczone mienie”) i w pkt 13 („Za wypadki spowodowane nieprzestrzeganiem niniejszego regulaminu odpowiedzialność ponosi korzystający z boiska”) załącznika nr 2.

Wszystkie wymienione zapisy regulaminowe nawiązują – w różnym stopniu szczegółowości – do problematyki odpowiedzialności odszkodowawczej, uregulowanej przede wszystkim w przepisach kodeksu cywilnego (nie tylko zresztą w tych, które zostały wyeksponowane w skardze). Skład orzekający podziela zapatrywanie organu nadzoru, zgodnie z którym zbędne jest powtarzanie w aktach prawa miejscowego zasad przyjętych w ramach już obowiązujących regulacji ustawowych. Wypada dodatkowo zauważyć, iż zwłaszcza postanowienia pkt 26 załącznika nr 1 i pkt 13 załącznika nr 2 nie uwzględniają pewnych rozwiązań przyjętych w kodeksie, w szczególności zaś zasady swobody umów w ujęciu art. 353¹ (tego przepisu kodeksowego nie wzięto także pod uwagę przy uchwalaniu pkt 3 załącznika nr 2, w brzmieniu: „Za bieżące funkcjonowanie obiektu odpowiedzialne jest stowarzyszenie biorące obiekt w użyżenie”), a ponadto zasady miarkowania wysokości odszkodowania (art. 440) oraz odpowiedzialności przewidzianej normami art. 846–852. Trafnie zauważono w związku z tym w skardze, iż kwestie odpowiedzialności odszkodowawczej – we wszystkich przypadkach wyrządzenia szkody – będą ostatecznie oceniały sądy powszechne, w ramach swoich kompetencji, zarówno z punktu widzenia podmiotowego (kto ponosi odpowiedzialność), jak i w aspekcie przedmiotowym (na jakich zasadach i w jakiej wysokości). Dlatego też bezwarunkowe wyłączanie w normie rangi regulaminowej odpowiedzialności administratora za rzeczy pozostawione w szatni obiektów sportowych oraz automatyczne przerzucanie na samych tylko użytkowników boisk odpowiedzialności za uszczerbek będący konsekwencją wypadków, niezależnie od przyczyny ich powstania, może wręcz prowadzić do sprzeczności wspomnianych zapisów regulaminowych z wyżej usytuowanymi w hierarchii źródeł prawa przepisami kodeksu cywilnego, co należy ocenić jako istotne naruszenie, dokonane przy wydawaniu aktów prawa miejscowego.

Z bardzo podobnych powodów trzeba było również uznać za bezprawne postanowienia pkt 31 załącznika nr 1 i pkt 16 załącznika nr 2 kontrolowanej uchwały. W obu przepisach przewidziano, że „Niezastosowanie się do niniejszego regulaminu rozpatrywane będzie w drodze postępowania karnoadministracyjnego, a w szczególnych wypadkach w drodze postępowania karnego”. O zaliczeniu zachowań polegających na braku respektowania postanowień rangi regulaminowej do kategorii: deliktu administracyjnego, wykroczenia lub przestępstwa, nie może przesądzać arbitralnie sam regulamin (jak to przyjęto w obu obecnie analizowanych zapisach), lecz odpowiednie przepisy ustawowe regulujące te kwestie w prawie administracyjnym, w kodeksie wykroczeń bądź w kodeksie karnym. Trzeba zresztą przyznać rację Wojewodzie, gdy twierdzi, że rozważane w tym miejscu zagadnienie nie mieści się w ogóle w zakresie pojęcia „zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej”, a jedynie w takich ramach organ stanowiący gminy został upoważniony do wydawania aktów prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Uzasadniony jest wreszcie w pełni zarzut naruszenia stosownych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego przez postanowienia pkt 30 załącznika nr 1 („Skargi i uwagi odnośnie funkcjonowania obiektu należy zgłaszać w siedzibie Urzędu Gminy Głogów ul. Słodowa 2b, pod numerem telefonu: 768365557 a w sytuacjach szczególnych należy kontaktować się z animatorami obiektu”) i pkt 14 załącznika nr 2 („Ewentualne skargi i wnioski można składać w Urzędzie Gminy Głogów pod numerem telefonu: 768365555, u prezesa stowarzyszenia biorącego obiekt w użyżenie lub u sołtysa wsi”). Przywołane brzmienie obu zapisów regulaminowych pozostaje w oczywistej sprzeczności z dyspozycją art. 229 pkt 3 i art. 242 k.p.a. Pierwszy z tych przepisów wskazuje jednoznacznie na radę gminy jako organ właściwy do rozpatrywania skarg (tzw. powszechnych)

na działalność wójta (burmistrza, prezydenta miasta), w gestii którego – co przyznają zgodnie obie strony niniejszego sporu sądowego w skardze i w odpowiedzi na skargę – pozostaje gospodarowanie mieniem komunalnym, w rozumieniu art. 30 ust. 2 pkt 3 u.s.g. oraz wybór sposobu prowadzenia tegoż gospodarowania i jego formy (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (jednolity tekst: Dz. U. z 2011 r., Nr 45, poz. 236). Z kolei według art. 242 § 1 k.p.a., wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku. W rozpoznawanej sprawie organem tym będzie z pewnością – jak słusznie wywiedziono w skardze – organ wykonawczy gminy, w świetle tych samych rozwiązań ustawowych, które Sąd dopiero co przytoczył. Wskazanie w pkt 30 załącznika nr 1 i w pkt 14 załącznika nr 2 do uchwały innych adresatów skarg i wniosków wprowadzać może dodatkowe nieporozumienia w sytuacji, gdy ów „inny adresat”, do którego skierowana zostanie skarga (wniosek) nie nada mu dalszego biegu, zgodnie z przepisami k.p.a. W konsekwencji, zamiast zamierzonego przez radę gminy, rzekomego ułatwienia zainteresowanym załatwienia ich dezyderatów, może dojść do utrudnienia wdrożenia i załatwienia trybu skargowo-wnioskowego.

Dalej w uzasadnieniu podniesiono, że Sąd orzekający w sprawie nie dopatrzył się natomiast zarzucanych w skardze naruszeń prawa przez postanowienia punktów 1 obu załączników, we fragmentach: „...i administrowany jest przez Urząd Gminy Głogów z siedzibą w Głogowie przy ul. Słodowej 2b”. Występujący tam zwrot „administrowany” nie został – zdaniem Sądu – użyty jako sformalizowane określenie specyficznej formy gospodarowania mieniem gminy, lecz w sensie potocznym, jako wskazanie miejsca wykonywania czynności czysto technicznych. Do takiej interpretacji uprawnia przede wszystkim jednoznaczne stwierdzenie w początkowym fragmencie obu punktów kwestionowanych przez Wojewodę, że boiska, o których mowa w załącznikach, stanowią „własność Gminy Głogów”. Posłużenie się – w kontekście całego brzmienia punktów 1 (i tylko tych punktów) – dodatkowym uzupełnieniem „...i administrowany jest przez Urząd Gminy Głogów z siedzibą w Głogowie przy ul. Słodowej 2b”, znajduje niejako naturalne wsparcie w normie art. 33 ust. 1 u.s.g., stosownie do której „Wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy”.

W konsekwencji, Sąd skargę w tej części oddalił. W skargę kasacyjną od powyższego wyroku Wojewoda Dolnośląski podniósł naruszenie przepisów postępowania tj. art. 141 § 4 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. – dalej jako „p.p.s.a.”) polegające na niewyjaśnieniu podstawy prawnej swojego rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji w sposób adekwatny do celu jaki wynika z tego przepisu.

Ponadto zarzucił naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 33 ust. 1 oraz art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, polegającą na przyjęciu, że wskazanie w zaskarżonej uchwale Urzędu Gminy Głogów z siedzibą w Głogowie jako podmiotu administrowanego stanowi jedynie wskazanie miejsca wykonywania czynności technicznych, a nie wskazanie konkretnego podmiotu administrowanego gminnymi obiektami i urządzeniami użyteczności publicznej.

W skardze kasacyjnej Wojewoda Dolnośląski wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie III i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014 r. (II OSK 3045/12) NSA uchylił punkt III zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazał sprawę Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu tego wyroku podniesiono, że w świetle dyspozycji art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, do zadań wójta należy w szczególności gospodarowanie mieniem komunalnym, stąd zadań związanych z gospodarowaniem mieniem komunalnym nie może przejmować żaden inny podmiot, a także przedmiotowa uchwała Rady Gminy Głogów nie może określać administratora terenów przedmiotowych kompleksów sportowych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 września 2007 r., sygn. akt II FSK 1008/06). Dlatego nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji, że treść załącznika nr 1 pkt 1 i załącznika nr 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały stanowi jedynie wskazanie miejsca wykonywania czynności technicznych, a nie wskazanie konkretnego podmiotu administrowanego gminnymi obiektami i urządzeniami użyteczności publicznej. Wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, odmiennej tezy nie uzasadnia również art. 33 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy. Urząd gminy jest bowiem jednostką organizacyjną gminy zapewniającą obsługę administracyjną, organizacyjną i techniczną wójta gminy. Urząd gminy nie wykonuje więc jakichkolwiek kompetencji wójta wynikających z ustawy o samorządzie gminnym. Oznacza to, że urząd gminy jedynie od strony technicznej i administracyjnej zapewnia prawidłowe wykonywanie powierzonych wójtowi kompetencji.

Dalej w uzasadnieniu podniesiono, że w konsekwencji nie do przyjęcia jest stanowisko Sądu I instancji, że zwrot „administrowany” nie został użyty jako sformalizowane określenie specyficznej formy gospodarowania mieniem gminy, lecz w sensie potocznym, jako wskazanie miejsca wykonywania czynności czysto technicz-

nych. Należy mieć także na uwadze, że administratora tych terenów w świetle ustawowo określonych kompetencji, wyznaczać powinien w tej sprawie Wójt Gminy Głogów. Stąd nastąpiło także naruszenie przez Sąd I instancji art. 141 § 4 p.p.s.a. w zakresie braku prawidłowego uzasadnienia tego wyroku, na skutek błędnej wykładni art. 30 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Wyjaśnić na wstępie trzeba, że zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 tej ustawy).

Stosownie do art. 3 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej w skrócie „p.p.s.a.”), zakres kontroli administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawie skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej, oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Kryterium legalności umożliwia sądowi administracyjnemu uwzględniającemu skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdzenie nieważności tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdzenie, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Wskazać należy, że sprawa, w związku z wyrokiem NSA z dnia 27 maja 2014 r. jest przedmiotem ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu. Zgodnie natomiast z art. 153 p.p.s.a., ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie lub bezczynność było przedmiotem zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zaskarżona część uchwały uchybia prawu w stopniu uzasadniającym jej wyeliminowanie z obrotu.

Należy podkreślić, że wszystkie organy władzy publicznej (także zatem jednostki samorządu terytorialnego wykonujące przyznane im uprawnienia w władcze – *imperium*) działają wyłącznie na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP), przy czym organy samorządu terytorialnego zostały umocowane do wydawania aktów prawa miejscowego (obowiązujących na obszarze działania tych organów), jednak tylko „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie” (art. 94 Konstytucji). W tym kontekście uzasadniony jest podniesiony w skardze zarzut.

Przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2013 r., poz. 594 ze zm.), przyznaje Radzie upoważnienie do określenia zasad i trybu korzystania z obiektów użyteczności publicznej. Trafnie organ nadzoru wskazał, że na podstawie powołanej normy kompetencyjnej (art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym) radzie gminy nie przysługuje uprawnienie do decydowania o tym, jaki konkretnie podmiot ma prawo administrować gminnymi obiektami i urządzeniami użyteczności publicznej. Ta materia nie mieści się ani w pojęciu zasad, ani w pojęciu trybu korzystania z tych obiektów.

Takiej podstawy nie stanowi także art. 30 ust. 2, czy art. 33 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. W świetle dyspozycji art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, do zadań wójta należy w szczególności gospodarowanie mieniem komunalnym, stad zadań związanych z gospodarowaniem mieniem komunalnym nie może przejmować żaden inny podmiot, a także przedmiotowa uchwała Rady Gminy Głogów nie może określać administratora terenów przedmiotowych kompleksów sportowych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 września 2007 r., sygn. akt II FSK 1008/06). Nie można podzielić stanowiska, że treść załącznika nr 1 pkt 1 i załącznika nr 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały stanowi jedynie wskazanie miejsca wykonywania czynności technicznych, a nie wskazanie konkretnego podmiotu administrującego gminnymi obiektami i urządzeniami użyteczności publicznej. Tej tezy nie uzasadnia również art. 33 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy. Urząd gminy jest bowiem jednostką organizacyjną gminy zapewniającą obsługę administracyjną, organizacyjną i techniczną wójta gminy. Urząd gminy nie wykonuje więc jakichkolwiek kompetencji wójta wynikających z ustawy o samorządzie gminnym. Oznacza to, że urząd gminy jedynie od strony technicznej i administracyjnej zapewnia prawidłowe wykonywanie powierzonych wójtowi kompetencji.

Dlatego, zdaniem Sądu – także w świetle wyroku NSA z dnia 27 maja 2014 r. – nie do przyjęcia jest stanowisko, że zwrot „administrowany” nie został użyty jako sformalizowane określenie specyficznej formy gospodarowania mieniem gminy, lecz w sensie potocznym, jako wskazanie miejsca wykonywania czynności czy-

sto technicznych. Należy mieć także na uwadze, że jako administratora tych terenów w świetle ustawowo określonych kompetencji, wyznaczać powinien w tej sprawie Wójt Gminy Głogów.

Powyższe ustalenia – w ocenie Sądu – przemawiają zatem za uznaniem, że zarzuty sformułowane w skardze Wojewody Dolnośląskiego są zasadne, a zaskarżona przez organ nadzoru ta część uchwały także nie znajduje oparcie w przepisach prawa.

Skoro zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego i podjęta została z rażącym naruszeniem prawa, należało stwierdzić jej nieważność.

Z powołanych względów na mocy art. 147 § 1 p.p.s.a. Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekł jak w sentencji wyroku.